



Ján Adamus

6. nedeľa v období „cez rok“ – v roku B

*K Ježišovi prišiel istý malomocný a na kolenách ho prosil: „Ak chceš, môžeš ma očistiť.“ Ježiš sa zlutoval nad ním, vystrel ruku, dotkol sa ho a povedal mu:*

(Mk 1, 40 – 45)

### Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Občas môžeme počúvať alebo čítať v masmédiách správy o tom, že v niektorom meste alebo dedine vypukne žltáčka či v škole salmonéloza. Takto postihnutí ľudia sú izolovaní a nemožno ich navštevovať, lebo dané choroby sú vysoko nákazlivé a prenosné.

Ak niekto prekonal túto alebo podobnú chorobu, iste pozorne počúval čítanie z Knihy Levitikus, kde sa píše o tom, ako za starých čias postupovali pri nákazlivých chorobách, konkrétne pri malomocenstve, ktoré bolo pohromou pre mnohých ľudí: Ak sa niekomu vyhodí na koži opuchlina, pluzgier alebo biela škvrna, čo býva príznak malomocenstva, nech ho privedú ku kňazovi Áronovi alebo k niektorému z jeho synov, kňazov. Malomocný, napadnutý touto ranou, bude mať roztrhnutý odev, neupravené vlasy na hlave, zakrytú bradu a bude volať: Nečistý, nečistý! Celý čas, čo bude malomocný, bude nečistý a bude bývať sám mimo tábora.

To však ešte nebolo to najhoršie. Horšie bolo, že zdraví ľudia považovali takto postihnutého za potrestaného Bohom a uvažovali, čo hrozné musel vykonať, keď ho postihol takýto trest. Automaticky ho považovali za zločinca, darebáka a Bohom poznamenaného, ktorého bolo treba exkomunikovať zo spoločenstva slušných a zdravých ľudí.

Možno si povieme: Chvála Bohu, že nežijeme v tých časoch! Lenže nemýľme sa! Tak mnoho sa toho v zmýšľaní ľudí zasa nezmenilo! Lebo aj dnes, keď je niekto postihnutý ťažkou chorobou, zvykneme to okomentovať: To má z toho, že zle žil. Pán Boh ho potrestal. Božie mlyny melú pomaly, ale isto...

Ale čo, keď ochorieme my sami? Každý kňaz by vedel dlhé hodiny rozprávať o tom, ako mnohí chorí ľudia sa pýtajú: Prečo práve ja? To som horší ako iní? Prečo mňa Boh takto trestá? Prečo ja musím tu ležať a ten, ktorý je odo mňa omnoho horší, behá zdravý po svete? Asi niet medzi nami človeka, ktorého by počas choroby nenapadli tieto starozákonné otázky. A prečo starozákonné? Lebo choroba, neplodnosť, chudoba..., boli považované za Boží trest.

Ale aj v Starom zákone vidíme svetielko nádeje pre pochopenie zmyslu choroby. Je krásne vystihnuté v Knihe Jób, ktorý chorobu vnímal ako Božie navštívenie, keď povedal: Nahý som vyšiel z

lona tvojej matky a nahý sa ta vrátim. Pán dal, Pán vzal, nech je Pánovo meno zvelebené! V tomto všetkom Jób nezhršil a nevyriekol proti Bohu nič neprístojné. Boh odmenil jeho vernosť. Kniha o tom hovorí: Pán dvojnásobne rozmnožil Jóbovo imanie, takže mal štrnásťtisíc oviec, šesťtisíc tiav, tisíc záprahov rožného statku a tisíc oslíc. Mal tiež sedem synov a tri dcéry a zomrel starý a syty (svojich) dní.

Aj Nový zákon sa pekne vyjadruje k otázkam choroby a trápenia. Dôkazom je dnešné evanjelium, ktoré jasne hovorí, že Ježišovi žiaden predpis alebo náказа nedokáže zabrániť, aby sa súcítne priblížil k chorému a vrátil ho do jeho domova. Oznamuje nám radostnú zvesť, že v chorobe máme príležitosť zažiť bezprostrednú Božiu blízkosť a lásku, že Boh nás chce uzdraviť, ale ho treba s pevnou dôverou volať, ako onen malomocný človek.

Každý chorý má plné právo dúfať, že ho Boh uzdraví a bude môcť šťastne žiť medzi svojimi najbližšími. Preto nemá žiadny zmysel si v chorobe lámať hlavu, prečo práve ja a prečo sú iní zdraví, ale naopak, treba sa s dôverou obrátiť na Boha. Zdraví zasa nesmú chorého alebo telesne či mentálne postihnutého vylúčiť zo svojho spoločenstva, ale ho treba navštevovať a venovať sa mu, aby skrze nás zažil záblesk Božej starostlivosti a lásky.

Sv. Filip Neri hovorieval: Každá miestnosť, v ktorej sa nachádza chorý, je zlatá baňa, z ktorej si môžeme pre nebo nazhromaždiť nesmierne poklady.

Taliansky lekár Cosima Caló povedal: Chorý nie je číslo postele na nemocničnom oddelení, ale človek, ktorý má konkrétne meno. Preto služba chorým, opusteným a nešťastným má byť na prvom mieste v našom živote.

Matka Tereza dodáva: Ak potrebuje vašu službu niektorý chorý a vy sa práve modlíte, nechajte modlitbu a s väčšou láskou slúžte Bohu v chorom. Na to netreba veľké knihy, ale veľké srdce.

Byť chorý znamená mať bolesť, trpieť duševne i telesne, byť pripútaný na lôžko alebo sa pohybovať iba za pomoci druhého. Byť chorý znamená čakať na niekoho – ako chorý pri rybníku v Jeruzaleme a jeho výrok: Pane, nemám človeka, je vyjadrením najväčšej bolesti. Kiež by tento výkrik nikdy nevyšiel z úst našich starých a chorých, že nemajú nikoho, kto by im pomohol, potešil, navštívil...

Podme všetci v ústrety Kristovi a spoločne prosme o uzdravenie našich telesných alebo duševných neuhov – hriechov. Nezabúdajme v tomto blížiacom sa pôstnom období, všímať si tých, ktorí sú chorí alebo postihnutí. Aj to môže byť jedna z foriem nášho pôstu.



**Kriste, pravdy jas,  
nech zmizne temno hriechov z  
nás, nech svetlo čnosti príde k  
nám, keď zas deň dávaš krajinám.**

**Čas milostivý dávaš nám;  
nech kajúcnosť je nábožná.  
Obráť nás, Bože láskavý,  
nech milosť hriechnych uzdraví.**

**Daj konať pravé pokánie,  
ono nám viny odvanie  
a darom tvojej milosti  
vstaneme z našej hriechnosti.**

**Už je deň, slnko vychádza,  
k rozkvetu všetko privádza;  
nech naše srdce zahreje  
lúč milosti a nádeje.**

**Nech celé tvorstvo korí sa  
tebe, láskavá Trojica;  
my, obnovení milosťou,  
spievajme pieseň s radosťou.  
Amen.**

## SLOVÁ OTCOV PÚŠTE

Opát Makarius býval na tej pustatine sám, dolná však bola plná bratov. Keď večer pozeral na cestu, videl prichádzať diabla v podobe človeka, oblečeného v dierkovanom odevu a z každého otvoru visela malá nádobka. Starec sa ho spýtal: Kdeže ideš, zlostník? — „Idem pokúšať bratov, čo sú tam nižšie.“ Hovorí mu starec: „A načo nesieš toľko nádob so sebou?“ On mu odvetil: „Nesiem bratom rôzne chute, a preto ich nesiem toľko. Aby som podal inú, ak sa jedna znepáči, a ak sa ani tá nebude pozdávať, podám zasa inú, niektorá sa im určite zapáči.“ A po týchto slovách odišiel. Starec však ostal hľadiť na cestu, kým sa nevráti. A keď sa vrátil, povedal mu: „Pozdravujem ťa.“ A on mu odvetil: „Čože mi vravíš také slovo, keď sú mi všetci naprotiveň a ani jeden nepristal na moje rady?“ I vraví mu starec: „Teda nijakého priateľa nemáš?“ A on odvetil: „Jedného priateľa mám, aspoň on súhlasí so mnou a keď ma vidí, rýchlo sa sem alebo tam obracia.“ Keď sa starec pýtal na jeho meno, odvetil: „Volá sa Teopemptus.“

Keď diabol odišiel, opát Makarius hneď vstal a zostúpil na dolnú pustatinu. Keď sa to dozvedeli bratia, vyšli mu v ústrety a keďže každý dúfal, že u neho ostane, pripravili sa. On však vyhľadal chyžu Teopempta a vošiel k nemu. Ten ho s radosťou prijal a keď boli sami, povedal mu starec: „Akože sa máš, synu?“ A on odvetil: „Pre tvoje modlitby dobre sa mi vodí.“ I vraví mu starec: „Netrápia ťa myšlienky?“ A on odvetil: „Zatiaľ sa mám dobre.“ Hanbil sa totiž povedať. I povedal mu starec: „Pozri, toľko rokov som v samote, všetci si ma ctia, a predsa i v tomto veku, i keď som už starý, trápia ma moje myšlienky.“ Odvetil Teopemptus: „Ver mi, otče, že podobne aj mňa.“ Tu starec rozvádzal jednotlivé myšlienky, ako by jeho napádali, kým Teopemptus všetko nevyznel. Potom mu povedal: „Ako sa postíš?“ A on mu povedal: „Až do deviatej hodiny.“ Starec mu na to radil: „Posti sa až do večera a neustále rozjímaj o niečom z evanjelia alebo z iných Písem; a keď ti príde nečistá myšlienka, nikdy nehľad' dolu, ale hore a Pán ti hneď príde na pomoc.“ I odišiel opát Makarius nazad na svoju pustatinu. A keď znovu hľadel na cestu, videl prichádzať diabla a pýtal sa ho: „Kdeže ideš?“ A ten odvetil: „Zasa pokúšať bratov.“ Keď sa však vracal, pýtal sa ho, ako sa správali bratia. A on odvetil: „Zle, lebo všetci sú zrazu prisni, a čo je zo všetkého najhoršie, aj ten, ktorý mi bol priateľom a poslúchal ma, obrátil sa, ani neviem ako, a vidí sa mi zo všetkých najprisnejší.“ A prisahal, že sem už nepríde, iba po dlhom čase; a nato odišiel.

Istý brat sa pýtal ktoréhosi starca: „Čo mám robiť, otče, keď ma pokúšajú myšlienky?“ Starec mu povedal: „Mňa myšlienky nikdy nepokúšali.“ I pohoršil sa brat, šiel k druhému starcovi a povedal mu: „Hľa, čo povedal ten starec! Pohoršil som sa nad ním, lebo hovoril proti ľudskej prirodzenosti.“ Nato mu ten druhý starec povedal: „Ten človek ti to nepovedal len tak z ničoho nič. Chod teda a oľutuj to pred ním, nech ti povie silu toho slova.“ Vrátil sa teda brat, prišiel k starcovi a začal ho prosiť: „Odpusť mi, otče, lebo som nerozumne konal, keď som odišiel a nepovedal ti zbohom. A prosím ťa, vysvetli mi, ako to, že nie si pokúšaný?“ Povedal mu starec: „Odkedy som mníchom, nedožičil som si chleba, ani vody, ani spánku do sýtosti a pomyslenie na to všetko mi nedovolilo, aby som mal pokušenie, o ktorom ty hovoríš.“ I vyšiel ten brat od neho povzbudený.

*Metód Lucký OFM „Slová otcov púšte“*

### Zmierna poklona:

*V pondelok a utorok po sv. omši budeme mať zmiernu poklonu.*

### Popolcová streda:

*Slávením Popolcovej stredy - 14. februára vstúpime do pôstneho obdobia.*

*Svätá omša bude o 17:30 hod. V tento deň je pôst a zdržiavanie sa mäsitého pokrmu. Zdržanie sa mäsitého pokrmu – zaväzuje nás od 14 r. Pôst: jesť 3x do dňa, z toho 1x do sýta, zaväzuje vek: 18r. –60r.*

### Odpustky v pôstnej dobe:

*v piatok po sv. prijímaní – modlitba pred obrazom Ukrižovaného Dobrý a prelaskavý Ježišu, pobožnosť krížovej cesty.*

### Pobožnosť krížovej cesty:

*Budeme sa modliť v piatok o 16:30 hodine, v nedeľu o 14:00 hodine.*

### Upratovanie kostola:

*Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola. Prosím o upratovanie ďalšiu skupinu - čísla domov 354 – 387. V pôstnom období nevyzdobujeme oltáre kvetmi.*

### Stretnutie rodičov prvoprijímajúcich detí:

*Stretnutie bude dnes v nedeľu 11. februára po druhej sv. omši.*

### Birmovanci:

*V piatok 16.2. o 17:00 je sv. omša. Po nej na fare stretnutie a písomné preskúšanie. (otázky Birmovník str. 85, ot. č. 44 – 100, prineste si pero)*

### Národný týždeň manželstva:

*V dňoch 12. až 18. februára prežívame Národný týždeň manželstva.*

*Na nástenke sú podnetné iniciatívy, ktoré sa budú konať vo farnosti Častá.*

***Na budúcu nedeľu** 18. februára bude jarná zbierka na charitu.*

### Sväté omše v 6. týždni cezročného obdobia (B)

#### 12.II. pondelok

*17:00 Za Ľvana Ochabu (1. rok od smrti)*

#### 13.II. utorok

*17:00 Na úmysel*

#### 14.II. streda Popolcová streda

*17:30 Na úmysel*

*Po kompletoriu končí prvá časť Cezročného obdobia*

#### 15.II. štvrtok po Popolcovej stredy

*17:00 Za zdravie a Božie požehnanie*

#### 16.II. piatok po Popolcovej stredy

*17:00 Za Ľ Rudolfa Kosnáča a rodičov*

#### 17.II. sobota po Popolcovej stredy

*08:00 Na úmysel otca arcibiskupa*

#### 18. II. nedeľa 1. Pôstna nedeľa (B)

*08:00 Na úmysel*

*Lektor: Vráblová Radakovičová*

*11:00 Za farníkov*

*Lektor: Kosnáčová Kordošová*

### Liturgický kalendár

12.II. pondelok	sv. Eulália, mučenica
13.II. utorok	sv. Benignus, kňaz a mučeník
14.II. streda	<b>Popolcová streda</b>
15.II. štvrtok	sv. Faustín a Jovita, mučeníci
16.II. piatok	sv. Juliana, panna a mučenica
17.II. sobota	Sedem svätých zakladateľov rehole služobníkov Panny Márie
18.II. nedeľa	Prvá pôstna nedeľa

### AKO ČITAŤ B I B L I U

„Čím viac ľudia pokročia v pravej kultúre, tým väčšmi budú čítať Sväté písmo.“  
**Johann Wolfgang Goethe**

Konečne sme sa dostali ku kľúčovému bodu hľadania. Chceme si y ňom povedať, ako konkrétne Písmo čítať. No predsa si musíme hneď v úvode dopriať v spôsobe či štýle jeho čítania poriadnu dávku slobody. Veď aj dvaja mladí, ktorí sa už lepšie poznajú, rozprávajú sa spolu celkom spontánne, po svojom.

Ideálne by bolo, keby sme mohli všetci začať čítať Písmo s veľkým vnútorným zánietením. Zaiste nám takýto dar Pán rád dá, ak oň budeme mať záujem. Ako sme to spomínali na začiatku, dáva ho predovšetkým Cirkvi: tej celkom konkrétnej, tomu malému spoločenstvu, v ktorom ho čítame aspoň z času na čas i spoločne. No možno sme osamelí a práve teraz potrebujeme prejsť aj takým suchším obdobím, a napokon, každého Pán vedie iným spôsobom. Preto sa v tejto kapitole nateraz sústredíme skôr na jednoduché osobné čítanie Písma. *Obrazne povedané, ak sme doteraz zbierali drevo porozumenia a motivácií na dobrý oheň, teraz si pripravme kvalitné a bezpečné ohnisko, aby nám oheň Božieho slova - keď ho Duch Svätý príde zapáliť - vydržal čo najdlhšie.*

#### Začínáme „chodiť s Bibliou“

Dnes Sväté písmo čítajú príslušníci aj iných náboženstiev. Dokonca i ateisti. Nájdu v ňom informácie o najstarších kultúrach, odkazy na staroveké literárne diela i myšlienky, ktoré ovplyvnili dejiny celého ľudstva. Nepriamo tým povzbudzujú i nás, aby sme to s ňou predčasne nevzdali.

Prvý predpoklad na to, aby sme si k Biblii nadobudli familiárny vzťah je, aby sme ju mali. A vlastnú. Môžeme šetriť na všeličom možnom, len na nej nešetrimo. Doprajme si ten formát, také vydanie, s takým obalom, aký sa nám hodí najlepšie. Skroťme a udomácnime si ju tak, aby sme si ju napokon mohli vziať trebárs aj do truhly.

#### Kľúč, ktorý otvára

*Len tak preventívne si pripomeňme, že najčastejšou chybou, ktorú pri čítaní Biblie robíme, je, že chceme v nej hneď všetkému rozumieť. Zabúdame, že to nie je obyčajná kniha, ktorá sa svojmu čitateľovi a jeho chutiam - zväčša z komerčných dôvodov - prispôsobuje. Táto kniha nám chce sprostredkovať Ježišovu a Božiu tvár, ktorá sa nám túži odhaľovať postupne, nie jedným kliknutím. Podobne, ako keď sa dvaja zaľúbení odhaľujú jeden druhému slobodne a v pravý čas.*

Predstavte si, že konečne po dlhom čase idete do Tatier a chcete pokochať ich prenádhernou panorámou. Prvý deň prší, druhý tiež, tretí popícha. Štvrtý deň je hmla. Piaty deň niečo sem-tam uvidíte. Už treba ísť domov. Vari nás nezvyknú naše veľhory takto prinútiť, aby sme sa do nich ešte raz vrátili? Či tak nerobia znova a znova? A to obyčajné štíty a sú také banlivé, že hocikedy sa veru neodhalia!

Úsmevne povedané, podobné „fóry“ s nami robí aj Biblia. Lebo správnym prístupom k čítaniu Písma je tešiť sa drobnostiam, ktorým sme v ňom práve porozumeli. A budeme sa mať z čoho tešiť po celý Život! Teda vo vzťahu k nej nás nemôže viesť len a len zvedavé čítanie. Ani len čítanie z povinnosti. Ba ani túžba poznať Bibliu. Dôvod, pre ktorý ju máme čítať, je posilnenie našej viery a láska. Áno, viera - to je ako modrá obloha, a láska - ako to jasné slnko v Tatrách, ten kľúč, ktorým sa nám jej zmysel postupne začne otvárať bez ohľadu na to, nakoľko sme vzdelaní či nadaní. Lebo Písmo samo sa nám postupne odhalí, a to práve účinkovaním Ducha Svätého v nás

*Dagmar Kráľová „Skús to Bibliou“*

Slúžim vo svojej farnosti a začína mi to prerastať cez hlavu. Aká miera služby Cirkvi je správna? Môžem dospieť až k vyhoreniu?

Pápež František v apoštolskej exhortácii **Evangelii gaudium** píše: „Opakujem to pre celú Cirkev: je mi milšia ‚otlčená‘ Cirkev, doráňaná a zašpinená tým, že vychádza do ulíc, než Cirkev chorá z uzavretia a pohodlnosti, z upätosti na vlastné istoty.“ Tieto slová potvrdzujú, že služba je veľmi dôležitá, ale pozor na extrém, ktoré môžu spôsobiť, že nebudeme žiť vyvážený život. Nejde teda o to, aby sme sa namáhali, ale ani o to, aby sme nič nerobili. Treba nájsť správnu, vybalansovanú strednú cestu aj v službe, to je kľúčové. Môže nastať extrém, že niektorí ľudia robia vo farnosti všetko. Sú vždy tam, kde sa objaví voľný priestor a angažujú sa, dávajú k dispozícii svoju energiu. Na jednej strane to môže byť milé a správne, no na druhej strane sa môže stať, že pre službu farnosti zanedbajú to, čo majú doma. Možno svoju rodinu, možno školu, možno nejaké iné povinnosti, a to už nie je správne.

Okrem toho sa občas prihodí, že takíto priveľmi aktívni ľudia nedoprajú priestor ostatným. Poznáme farnosti, kde jeden, dvaja či piati ľudia robia všetko a ostatní - desiatky, azda stovky veriacich - nemajú „do čoho pichnúť“. V tom sa ukrýva problém v podstate každého „príliš“. Treba brať ohľad aj na iných a pozvať ich do spolupráce. A napokon si nezabudnime položiť otázku, či naozaj robíme to, čo máme robiť. Aj v tom sa skrýva umenie rozlišovať. Viem, že potreba je nespočetne veľa, ale musíme premýšľať, či sme práve my povolani ich naplňať. Opačný extrém spočíva v tom, že človek nerobí nič. Lenivosť je veľmi nebezpečná. Hľadáme dôvody a ospravedlnenia na záhaľku, nepomáhame vo farnosti, a nepomyslíme na to, že náš podiel môže niekde chýbať. Na mieste, kde sme mohli pomôcť a neurobili sme to, zostane akoby diera, ktorú nemá kto zaplniť. Naša energia, sila, talent zostanú nevyužitú, a to je veľmi zlé.

Na začiatku zaznela aj otázka, či v službe farnosti môžeme vyhorieť. Môžeme. Toto nebezpečenstvo hrozí každému, kto slúži, a nielen v duchovnej službe. Vieme, že napríklad v manažérskych pozíciách sa to stáva často, treba si dávať pozor. Poznáam kňazov, ktorí prešli vyhorením, poznám laikov, ktorí vyhoreli, a skúsenosť hovorí, že tento stav zabrzdí veľa dobrého, čo títo ľudia mohli v rozumnom tempe urobiť.

Jednou z vecí, ktoré môžu byť v službe nebezpečné, je tiež znechutenie. Človek by chcel vo farnosti pomôcť, nadchne sa pre niečo a ostatní ho zahriaknu a uhasia jeho snahu výčitkou, že zbytočne vymýšľa, lebo veď ak nejaká vec platí už päťdesiat rokov, netreba ju meniť. Výsledkom môže byť pocit neprijatia a znechutenia, ktorý vyústi do rozhodnutia viac sa neangažovať. Pascou môže byť aj posudzovanie. Keď niekto vybočí z radu a zrazu začne byť aktívny, ľudia ho začnú posudzovať a hovoriť, že si chce len šplhnúť a ukázať, že je lepší než ostatní. Odtiaľ je už len krôčik k ohováraniu a zraňovaniu.

Chcem povzbudiť všetkých vás, ktorí nejakým spôsobom slúžite vo farnosti. Nedopusťte vyhorenie v dôsledku prílišnej aktivity, no nenechajte sa ani znechutiť. Každá farnosť potrebuje aktívnych laikov, aby sa v nej mohol rozvíjať a rásť Boží život. Poďme teda do toho, ale so správnou dávkou ostražitosťou.

Ján Buc „A teraz čo“ II.

## Na minútku

### Cisárovná

Keď zomrel cisár, mladý princ sa trochu s obavami pripravoval na prevzatie trónu. Starý múdry radca mu povedal: „Ihneď potrebuješ pomoc. Skôr, ako nastúpiš na trón, vyber si budúcu cisárovnú, ale dávaj si pritom pozor. Musí to byť dievčina, ktorej budeš môcť slepo dôverovať. Pozvi na dvor všetky, ktoré by chceli byť cisárovná, a ja ti poradím, ako si vybrať tú najvhodnejšiu.“

Najmladšia pomocníčka v kuchyni bola potajme zaľúbená do princa a rozhodla sa, že sa tiež predstaví.

„Je mi jasné, že si ma nevyberie, ale je to jediná príležitosť, ako byť blízko pri ňom, hoci len na malú chvíľu. Už len preto budem šťastná,“ povedala si.

Predstaviť sa prišli tie najkrajšie dievčatá z krajiny, vyobliekané v tých najprepychovnejších šatách, ozdobené tými najvzácnejšími šperkmi.

Princ pred celým svojím sprievodom vyhlásil: „Každý z vás dám jedno semienko. Tá, ktorá mi vypestuje v priebehu šiestich mesiacov najkrajší kvet, bude cisárovnou.“

Keď prišiel rad na dievčinu, vzala malé tmavé semienko, zakrútila ho do šatôčky a odniesla domov. Opatrne ho zasadila do črepníka s jemnou a úrodnou zeminou. Nevyznala sa veľmi v záhradníctve, ale rastlinku pestovala s veľkou trpezlivosťou a nekonečnou nehou. Každé ráno s nádejou pozerala na tmavú hlinu, či neuvidí vychádzať vytúžený klíček.

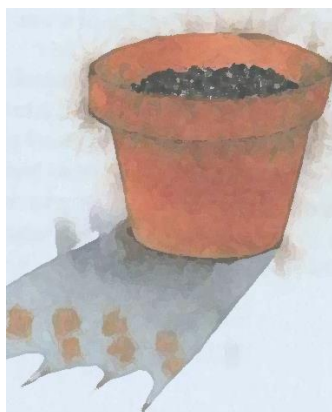
Prešlo šesť mesiacov, no z jej črepníka nevyrástlo vôbec nič.

V dohodnutý deň prišla do paláca. Keď vstúpila dnu s črepníkom plným hliny, zbadala, že všetkým ostatným sa darilo oveľa lepšie. Princ vošiel do komnaty a pozorne si všimol každé dievča. Zastavil sa pri každom. Ich kvety boli naozaj úžasné. Zastavil sa aj pri kucháročke, ktorá sa neodvážila ani zdvihnúť zrak a pokúšala sa skryť svoj žalostne prázdny črepník.

Napokon sa princ postavil do stredu komnaty a oznámil svoje rozhodnutie. „Novou cisárovnou, mojou nevestou, je táto dievčina.“

V hlbokom tichu bolo takmer počuť jednohlasný tlkot ich srdc. Princ neváhal a podal ruku mladej kuchárke.

„Táto dievčina bola jediná, ktorá kvet naozaj pestovala. Preto je hodná stať sa cisárovnou. Vypestovala kvet počestnosti. Všetky semienka, ktoré som vám



rozdal, boli len zrnká zafarbeného dreva a nemohlo z nich vyrásť vôbec nič.“

**Samozrejme, toto je len rozprávka. Dnes by sme cisárovnú nájsť nemohli. Zabudli sme, ako sa pestuje kvet počestnosti.**

Bruro Ferrero „A kvety jednoducho kvitnú“

## Zamyslenia

### Blížni

**Svojím vtelením sa Boží Syn istým spôsobom spojil s každým človekom.**

Gaudium et spes

Stojíme pred veľkým tajomstvom: keď Ježiš hovorí, čo ste urobili im, mne ste to urobili, prípadne, čo ste im neurobili, mne ste neurobili (Mt 25), ide o realitu, nie iba o rečnickú hyperbolu alebo obrazné vyjadrenie. Nepovedal: „Keď máte do činenia s nejakým problematickým či núdznym človekom, predstavte si, ako by som to bol ja sám - to vám možno pomôže byť k nemu trochu milší a veľkorysejší.“ Nie. Kristus sa nie obrazne, ale skutočne spája a stotožňuje s každým človekom.

Zo strany človeka, pravdaže, je rozdiel, či niekto Krista prijíma ako svojho Pána a Spasiteľa, alebo nie, či mu otvorí svoje srdce, alebo nie, 5 mu povie ÁNO, alebo NIE, alebo vôbec nič. Z Ježišovej strany však znie iba ÁNO, a to ku každému človekovi.

Môžeme dokonca povedať, že Ježiš Kristus je vlastne vtelené Božie ÁNO pre človeka, že sa v ňom Boh viditeľne postavil na stranu človeka, nie proti nemu.

Preto nemôžeme stáť na Božej strane a byť pritom proti človeku, trebárs len proti jedinému na svete - a už vôbec sa nemôžeme stavať proti človekovi v Božom mene. To je úplne absurdné. A koľkokrát sa to stávalo a stáva!

Podaktorí by možno toto priveľké množstvo blízkych trochu zredukovali, možno len na tých, čo sú kresťania, alebo ešte lepšie len na skutočných kresťanov, správne obrátených, správne veriacich (totiž veriacich podobne ako ja). Alebo aspoň na všetkých ľudí dobrej vôle.

Ježiš však takto ľudí netriedil. V podobenstve o milosrdnom Samaritánovi zámerne neodpovedal na otázku, kto je môj blízky. Inými slovami povedal: „Prestaň už triediť ľudí na blízkych a neblízkych. Staraj sa iba o to, aby si ty sám bol blízky všetkým, ktorých stretneš.“ Tak ako Samaritán, vlastne ako Ježiš, lebo sa stal blízky, čiže blízkym každému človekovi bez výnimky.

Kateřina Lachmanová „O milosrdnenstve“

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšie Trojice  
vo Vištuku